

Gustav Strniša:

Med pritlikavci

Hipoma sta začutila, da sta zelo zaspala. Oči so se jima kar zapirale. Nekaj časa sta se branila. Naposled sta vendar zakimala in kmalu zaspala. Kakor v polsnu sta videla pritlikavce, ki so ju vezali

z vrvicami in ju nekam odnesli. Potem sta globoko usnula.

Kako se je godilo Andrejčku?

Andrejček je srečno prispel k svojemu botru, ki ga je sprejel takoj za pastirja. Deček je bil čokat in krepak, da jo je marsikateri pastir, ki se je hotel spraviti nanj brez vzroka, pošteno skupil. Spočetka, dokler ga še niso poznali, so si marsikaj upali, saj je bil sirotej brez staršev. Toda Andrejček si je znal sam pridobiti spoštovanje svojih tovarišev.

Na paši je veselo žvižgal in pel. Če je bil kak pastir v stiski, mu je vedno rad

pomagal. Znal je dobro plezati in plavati, čeprav je bil najmanjši med njimi.

Tudi z domačim ovnom sta postala kmalu prijatelja. Ker je bil oven še mlad in živahen, je rad vsakogar napadel. Tako se je enkrat pognal tudi v Andrejčka in ga sunil z rogmi v hrbet, da je deček telebnil v travo.

Pa je hitro vzniknil, pograbil ovna za roge in zakričal:

»Ej, rogatec, pa se dajva! Bova videla kdo je močnejši!«

Kakor bi ga oven razumel je sunil z glavo proti pastirju, meneč, da bo nasprotnik kar obležal na tleh. Pa se je pošteno zmotil.

Deček je z iztegnjenima rokama držal ovna trdo za roge, se oprl na moč na roke in pritisnil glavo k tlom.

Oven se je zaman trudil in napenjal, ni mogel zmagati.

Deček mu je zavil glavo, da je rogateg telebnil s telesom v travo.

Vsi pastirji so bili priče tega dogodka in so Andrejčku navdušeno ploskali.

Oven pa je bil kakor bi čutil sramoto, okrenil se je s povešeno glavo in hitel obirat bližnji grm. Odslej je postal kar pohleven in se ni nikoli več lotil pastirja.

Sicer je Andrejčče živali zelo ljubil. Za živinico je pridno skrbel in jo pasel, da je bila res lepo rejena.

Ko je komaj znal dobro misliti, je že sanjal o tem, da bo enkrat tudi on posestnik in gospodar. Cesto je premišljeval, kako si bo pridobil prvi kos zemlje, jo obdelal in posejal ter si polagoma opomogel in postal gruntar.

Ko je komaj dovršil svoje štirinajsto leto, je že opravljal skoraj vsa poljska dela, tako močan je bil.

Pripetilo se je, da je zbolel hlapec. Andrejčče se je ponudil gospodarju, da bo on oral.

Vsi so se mu smejali, a stari Andraž je privolil.

Andrej je pograbil plug in šel čez njivo. Vse je minil smeh, ko so videli, da krepki deček orje še globlje brazde kakor hlapec sam.

Odslej je mladenič dobival že nekaj plače, kar ga je še bolj opogumilo.

Neko nedeljo se je kopal v globoki reki, ki je tekla blizu domačega pašnika. Za streljaj od njega so se kopali otroci. Med njimi je bila tudi petletna gospodarjeva hčerka Anica.

Deca je mahoma zakričala.

Andrej se je ozrl. Takoj je opazil, da je gospodarjeva hči zašla pregloboko v vodo. Deroča reka jo je potegnila s seboj.

Andrejčče ni pomišljal. Pognal se je v valove in pograbil otroka.

Preplašena deklica se ga je oklenila okoli vratu. Niti plavati ni več mogel. Dvakrat je še krepko sunil z nogama in se pognal kar pod vodo proti bregu. Zadrževal je sapo in potem hitel kar po tleh proti kraju. Ves izčrpan je že bil, ko je dospel tako daleč, da mu je bila glava že nad vodo. Tegoboma je prilezel iz vode in položil otroka v travo.

Ko so domači zvedeli, da je pastir rešil edino gospodarjevo hčerko, ga je Andraž sam vprašal, kaj si želi za plačilo, ker mu je rešil otroka.

»Dajte mi kos zemlje, čeprav je najbolj trda ledina, jo rad vzamem!« se je opogumil.

Gospodar je okleval:

»Čemu ti bo zemlja? S čim jo boš obdeloval? Kaj boš pričel z njenimi priidelki, saj si še otrok?«

Andraž je bil sicer dober človek, za svojo zemljo pa se je bal kakor za zlato, mož je pač ljubil svojo grudo, ki jo je pridno obdeloval v znoju svojega obraza.

Andrejčče ni odnehal:

»Če mi daste kos sveta, vam bom vedno hvaležen! Če ga ne daste, pa tudi dobro! Siliti vas pač ne morem, a kaj drugega pa ne maram!«

Gospodar se je spomnil na samotno jaso za prostranim gozdom, ki je bila skoro popolnoma zapuščena. Trava je rasla tam nizka in zanikrna, osat je prodiral povsod iz tal, saj tistega kosa sveta niso nikoli niti pokosili.

In prav ta svet je bila poljana, na kateri so prebivali pritlikavci.

»Tisto jaso ti dam. Če jo do prihodnjega leta dobro obdelaš, in napraviš z nje plodno njivo, ti priložim še drugi kos ob gozdu, ki je mnogo rodovitnejši!« je obljubil gospodar in se spogledal z domačimi, ki so bili prepričani, da ne bo fant opravil ničesar in se bo kmalu naveličal truditi se.

Odslej je hodil Andrejčče vedno ves zamišljen okoli. Časa mu je manjkalo, da bi obdelal svojo jaso. Če je prosil gospodarja za plug in konja, češ, da bo oral ponoči, mu gospodar ni dovolil, češ da naj konji ponoči počivajo.

Andrej vendarle ni obupal. Ko je legel zvečer truden spat, si je preje pripravil motiko, lopato in kramp. Počival je le kake štiri ure. Potem je vstal še pred zoro in odhitel na svojo pol ure oddaljeno jaso, kjer se je slekel do pasu in pričel kopati.

Dalje prihodnjič

Danilo Gorinšek:

Mati

Sebi jemlje, tebi daje...
Če ji primanjkuje
prosit pojde na vse kraje,
da ti izmoleduje.

Če nesrečen si, zapoje,
da razveseli te.
Veš tedaj, kak ji hudò je,
veš za solze skrite?

Sam si samcat. Lastna te je
senca zapustila —
ona te ko solnce greje,
te ne bo tajila.

Če ti mladcu bo zaprla
gruda pota slednja —
ona bo s teboj umrla,
žalostna in bedna.

Taka je, vsevdilj bo taka:
pripročnjica, mučenica,
taka pač je mati vsaka,
za življenja že — svetnica...

Kdaj pa mamica spi?

Vid je nabiral na polju klasje. Ko je prinesel poslednji šop, je rekla mama: »Ko bo tvoj god, boš dobil kolač.«

Ta dan je šel Vid hitro spat. Leži, leži, a ne more zaspati. Podplati pečejo, kolena bolijo, hrbet, kakor bi bil zlomljen. »Mar sem bolan? Toda ne, ne! Le noge tako stokaajo, ker sem jih utrudil po polju.«

Naravnal je hrbet, pogladil kolena, položil noge na pernico. Hlad mu je prijetno božal nožice, a spanca ni bilo. »Mar ima tudi mamica tako težke noge? Ali tudi njo hrbet tako boli? Ona gre od dela na delo, od ranega jutra do poznega večera, dan za dnevom — in nikdar ne spi.«

In tedaj Vid sliši, kako mamica pomiva v veži tla iz opeke. »Počakam, da mamica konča; potem pojde tudi ona spat.«

Voda v veži je pljuskala in šumela. Deček je poslušal, poslušal, pri tem pa je zaspal, da sam ni vedel, kdaj. Ko se je čez nekaj časa prebudil, je bila že noč. In Vid zagleda: na mizi gori rumen plamen, pred svetilko sedi mamica in krpa njegovo suknjico. »Počakam, prav do jutra in bom gotovo videl, kako mamica spi.«

Ko je Vid zjutraj odprl oči, je stala mama pri kadunji in prala. Pri tem je kuhala zajtrk in je vsak čas tekla k živini v hlev ali h kuram na dvorišče. »Počakam, pa drugič«, pravi deček, »pri vsem tem bom le videl, kako mamica spi.«

Toda ni videl. Včasih je zagledal mamico, kako zmučena in sklonjena nese drva iz gozda; drugič jo je videl na polju, kako okopava repo. Doma je pospravljala, za vse se je brigala, a nikdar ni spala.

Slednjič je prišel godovni dan, in Vid je dobil kolač. Pravično ga je razdelil z mamico. Ves dan se je radoval, da ji je teknil kolač iz njegovega klasja. Škoda, da ne ve, kako zelo rad bi jih dal tudi košček sladkega spanca! Njemu spanje tako dobro dé, a mamica nikdar ne spi. Danes mu je bilo zato najbolj žal. Bilo mu je tako, kakor bi ne bil to pravi njegov god.

Zvečer je Vid presrčno rekel: »Ker je danes moj god, pojdite, mamica, tudi Vi spat!«

Mamica ga je ubogala; zaspala je prej kakor Vid. Ko je potem tudi deček zaprl oči in sladko zaspal, mu je ostal na licu usmev tako blažen, kakor bi se hotel pobahati samemu nebu: »Danes je bil moj najlepši god! Prvič sem videl, kako mamica spi.«

Iz češkega R. D.

Manica:

Malčkovi odgovori

Nekje sem čitala tole:

Bilo je v mestu. Na nekem vogalu stoji majhen deček. Mimo pride tuji gospod in ker se mu na pogled deček dopade, mu stisne v roko nekaj drobiža. Nato se razvije med njima sledeči pogovor:

»Kje stanuješ, malček?«

»Pri očku in mami!«

»Toda kje sta očka in mamica?«

»Tam kjer sem jaz.«

»Imaš še kaj bratcev in sestic? Koliko je vas vseh?«

»Prav toliko, kolikor je postavljenih stolov okrog mize.«

»In koliko je stolov okrog mize?«

»Toliko, kolikor je krožnikov na mizi.«

»Koliko pa je krožnikov na mizi?«

»Natančno toliko, kolikor je nas vseh!«

Gospod je zdaj seveda vedel prav toliko kot poprej.

Zlata ura

Mirko je bil vodja vseh potegavščin in neumnosti, kar se jih je zgodilo v četrtem razredu gimnazije. Tudi na igrišču je bil prvi, a pri učenju tudi ni bil zadnji. Samo v računstvu je bil bolj slab; pri nalogah mu je pomagal njegov sosed Jurček. Ta je bil bled, slaboten deček in Mirko mu je na igrišču rad priskočil na pomoč, zlasti kadar je po-

»Kaj praviš, otroče? — Tvojo zlaaato uro? — Kaj ti je zlata čebula pobegnila? —« Take in podobne odgovore je dobil. A Mirko je Slavka sunil v rebra in ogorčeno zakričal:

»Menda se ne drzneš reči, da jo je kdo izmed nas sunil!«

Razrednik je postal pozoren na prepir in vprašal, kaj se je zgodilo. Slavko

treboval močne pesti. Najmanj priljubljen v vsem razredu je pa bil Slavko. Njegov oče je bil bogataš, Slavko se je v avtomobilu pripeljal v šolo, žepe je imel zmerom polne čokolade in bonbovov. Vse to bi mu bili sošolci drage volje odpustili, toda da je vso čokolado zmerom sam pojedel, tega mu ni mogel nihče odpustiti.

Neko jutro se je Slavko svečano sprehajal po razredu, in koder je hodil je zadišalo po vijolicah. Mirko je zbadljivo rekel:

»Pomlađ diši! Ali ima ponižna vijolica danes rojstni dan?« A prav v tem trenutku je vstopil razrednik in tako Slavko ni utegnil odgovoriti, na tihem je pa sklenil, da se bo maščeval sošolcem s tem, da jim ne bo pokazal zlate ure, ki jo je bil davi dobil za rojstni dan. Izvedba tega sklepa se mu je tem lažje posrečila, ker je bil med vožnjo v avtomobilu pokvaril pero v uri.

Drugi dan je bil Jurček bolan, drugih novic pa ni bilo do konca pouka, ko so učenci ječi pospravljati svoje knjige. Tedajci je vzkliknil Slavko:

»Ali ni nihče videl moje zlate ure?«

mu je z negotovim glasom odgovoril, da mu je izginila zlata ura.

»Ali si jo imel danes seboj?« je vprašal razrednik.

»Seveda! Naša služkinja mi je še pripela zlato verižico na telovnik!«

»Fantje, ali ste slišali? Najbrže mu služkinja zjutraj še hlače oblačil!« se je zagrohotal Brlnčkov Mihec.

»Mir! Ti Slavko pa vseeno vprašaj doma služkinjo, če ti ni morda pripela samo verižico brez ure in poglej če je nisi morda sam kam založil. V ostalem pa — ali ne veš, da ne smete nositi dragocenosti v šolo? Kakšna je pa bila ura?« je vprašal razrednik.

Slavko je povedal, da je bila ura res zlata, z dvojnimi pokrovom in z emajlom okrašena.

Tri dni po tem je prišel Jurček spet v šolo. Mirko ga je z velikim navdušenjem pozdravil — posebno zaradi računskih naloge, ki se je obetala za ta dan. A v naslednjem trenutku bi bila Slavka skoraj kap zadela ko je videl, kako je privlekel Jurček zlato uro z dvojnimi pokrovom in z emajlom okrašeno iz žepa in jo na skrivaj pogledal.

To je bila gotovo njegova ura! Le kako je prišel 'urče do nje?

Po odmoru je prišel Slavko z razrednikom skupaj v razred.

»Slavko pravi, da imaš ti njegovo uro,« je rekel razrednik Jurčku.

Jurček je prebledel in še besedice ni spravil iz sebe. Šele ko ga je hotel razrednik preiskati, je vzel uro iz žepa in jo položil predse na klop. Slavko je hitro iztegnil roko, da bi vzel uro a razrednik ga je prijel za zapestje in rekel:

»Ne, zdaj še ne dobiš ure. Pospravi svoje stvari in pojdi domov. Najprej moram govoriti s tvojo materjo. Tudi ti, Jurče, pojdi domov.«

Vso prihodnjo uro je ležalo kakor mora nad razredom. Učencem se ni ljubilo misliti, glave so jim bile težke in tudi razrednik je bil videti raztresen in potrta. Koncem ure je nekdo potrkal na vrata. Bila sta Slavko in njegova mati. Kaj je govoril razrednik z njima so učenci izvedeli, ko se je z veseljem obrazom vrnil v razred in povedal:

»Hvala Bogu, Jurček ni vzel ure! Služkinja je zadnjič res pripela Slavku verižico na telovnik, toda samo verižico.

razjem deča. Stric mu je zročil Slavkovo uro, češ, naj jo opazuje, če morda ne zaostaja ali ne prehiteva. Jurček je zato vzel uro s seboj in jo večkrat pogledal, kadar je slišal, da je bila ura v zvoniku. Med tem ko sta še govorila je stopil v delavnico Slavko. Nič kaj za voljen in vesel ni bil videti. V roki je držal škatlico in rekel Jurčku:

»Tukaj ti prinesem svojo zlato uro. Mama mi je ukazala, da ti jo moram podariti, ker sem te osumil tatvine, ne da bi se bil prepiral!«

Mirko pa mu je strgal škatlico iz rok in zavpil: »Mar misliš, da je s tem vse dobro? Da, če bi ti iz lastnega nagiba prinesel uro Jurčku v dar potem bi bilo kaj drugega a tako — bolje je, da vržem uro ob zid!« in res je hotel vreči škatlico z zlato uro ob tla. A tisti mah ga je zgrabil urar za zapestje, mu vzel škatlico z uro in jo položil v predal. »Tako, tukaj naj ostane do tvojega prihodnjega rojstnega dneva,« je rekel Jurčku. »Tokrat si Jurček ni zaslužil ure, ker je bil lahkomišeln in je nesel njemu zaupano dragoceno uro v šolo, med tem, ko bi jo moral doma nadzoro-

Uro so pa poslali k urarju v popravilo. Radoveden sem, kako je Jurček prišel do ure!«

»To je pa kaj lahko, saj je Jurčkov stric urar!« je vzkliknil Mirko.

In tako je tudi res bilo. Po šoli je šel Mirko v Jurčku, ki je ves skesan sedel poleg svojega strica — urarja. Stric je bil prejšnji dan popravil Slavkovo uro in Jurček, ki se je vedno zelo zanimal za ure je stricu dostikrat pomagal pri

vati. Potrebni ste pa vsi trije več pameti! Slavko ne bi bil smel ure neprestano navijati, potem se tudi pero ne bi bilo zlomilo, Jurček bo spoznal, da stvari, ki so mu bile zaupane ne sme lahkomišelnost povsod nesti s seboj in ti Mirko si zapomni, da moraš vsakega, ki se grdega dejanja skesa spoštovati!«

Dečki se niso dolgo kislo držali ampak so si veselo segli v roke in od teh stih dob so živeli v prijateljstvu.

JUTROVCKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Kot zvest bralec »Jutra«, upam, da boste moj odlomek, ki sem ga vzel iz svoje povesti »Trpeči narod«, natisnili v Mladem Jutru. Moj odlomek se glasi takole: Vsak westman je moral poznati, saj po imeni Indijanca Kanjona. Kanjon, to je bizon. Kako je dobil Kanjon svoje ime, ki je sčasoma postalo znano po vsem Divjem zapadu: Ob Veliki Severni reki ali Rio Grande del Norte je jezdil samotni jezdec. Tako pripovedujejo Mascaleri o svojem poglavarju. Videlo se je, da je še neimenovan bojevnik. Nikakega okraska ni imel na sebi. Poleg lasse in krepkega noža, ni imel jezdec nikakega drugega orožja. Pa, tudi nositi ga ni smel, ker še ni imel imena...

Molčeč, zamišljen, zatopljen v misli je počasi jezdil po preriji, ko se naenkrat zapodi vanj bizon. Jezdil je čistokrvnega mustanga, ki mu je bilo ime Uh, to je strelica. In res, mustang je zaslužil to ime. Ko je videl pred seboj rogove bizonove, se je postavil na zadnje noge, ter je z vratolomnim skokom preskočil bizona... Indijanec je ostal na videz brezbržen in hladnokrven, a v njegovi notranjosti mu je srce divje bilo.

Odvil je lasso. Zakolobaril jo je parkrat okoli glave in zanka je padla, nič slabega slutečemu bizonu za vrat... Slučaj je bil, da je blizu raslo mogočno drevo, katerega je Indijanec hitro uporabil. Konec zanke-lasse je ovil okoli drevesa. A to ni trajalo minuto, vse to se je zgodilo v par sekundah. Bizon je pobesnel... V svoji jezi ni pazil, kaj vse se godi okoli njega, in to je uporabil mladeč, ter je z dobro merjenimi sunki prerezal glavno žilo, nato pa se je po bliskovo umaknil... Bizon je padel pobit na tla, še par trzajev in bizon je bil mrtev. Mladeč se je vrnil v očetov šotor, v domačo, rodno vas, in njegov oče Toopere, to je los, ga je sprejel med bojevnike. In tudi sedaj se rad pokaže z nakitom, z rogovi svojega prvoubitega bizona... Ta junak je Kanjon, oče najbolj junaškega Indijanca Took-uha, »Leteče puščice«...

Koman Viktor, dijak
Ljubljana, Tyrševa cesta 50

Dragi stric Matic! Jaz imam že lepo zbirko mladinskih knjig. Med temi je precej povesti in pripovedk v srbo-hrvatskem jeziku. Vendar se mi najbolj do-

padejo »Jutrove« mladinske knjige. Te imam vse razen Princeske Zvezdane, ki si jo pa tudi želim. Med vsemi mi je bila najbolj všeč »Bratec Branko in sestra Mica«. To knjigo sem tako rada čitala, da kar nisem mogla prenehati. Smilil se mi je bratec Branko, ker je s tako težavo iskal sestrico Mico. Lepo Te pozdravlja

Marina Kralj, uč. III. razr. osn. šole
Vareš — Majdan

Indijanci so rdeče polti in visoke rasti. Živijo v Severni Ameriki. Imajo dolge lase, katere si vrh glave zavežejo v čop, vanj si pa zataknejo peresa. Zelo ljubijo dvoboj in lov. Žrtve svojih bojnih pohodov skalpirajo, (potegnejo z glave kožo z lasmi). Tisti, ki ima več skalpov je večji junak. Zlato zaničujejo, ker mislijo, da jim prinese nesrečo. Svoje glavarje zakopljejo tam, kjer je padel, na istem mestu pa postavijo kamenito grobnico, ki jo na obletnico poglavarjeve smrti obiščejo in popravijo. Svojemu sovražniku Indijanec ne odpusti prej dokler ne izvrši na njem krvne osvete. Zelo ljubijo konje. Splošno so Indijanci junaški in pogumni. Nemški pisatelj Karl May je opisal v več knjigah indijanske šege in navade posebno v »Vinnetou«.

Pajk Silvester,
Jarše št. 35, p. Moste pri Ljubljani

Dragi stric Matic! Danes sem se oju-načil in sklenil, da Ti napišem nekaj vrstic, kajti silno sem se bal Tvojega požrešnega koša, ki bi morda s pismom pobasal tudi mene. Čital sem že precej knjig. N. pr. Brkonja Čeljustnik, Deček brez imena, Kralj džungle, Mala kraljica noči, Kapljice. Najlepša se mi je zdelo: Mala kraljica noči. Najrajši pa čitam »Mlado Jutro«. Moj najljubši predmet je petje. Poklonček od zvestega čitatelja »Mladega Jutra«

Gostiča Tončka, uč. III.a razr. ljudske
šole v Sodražici.

Dragi stric Matic. Mnogo knjig sem že čitala, tujih in domačih, vendar moram reči, da se mi knjige naših pisateljev bolj dopadejo nego tuji prevodi. Že njih čista jezikovna pisava nam dokazuje, da so bili pisci izobraženi ljudje. In ako pogledamo v njih življenjepise, ter tam čitamo, da so se ti možje šolali v tujini, v tujem jeziku, s ponosom la-

hko rečemo: »Niso pozabili tam v tuji-
ni svojega jezika.« Meni ugajajo po-
sebnost povesti Jurčiča in Finžgarja. Tu-
di poezije Goriškega slavčka, katere sem
si želela dobiti. Jurčičev »Deseti brat«
in »Doktor Zober« sem tudi že čitala.
Najbolj pa mi ugaja delo Finžgarja
»Pod svobodnim solncem«. Še mnogo
drugih knjig sem čitala, res toliko, da
si jih ne morem zapomniti. Saj so knji-
ge res najboljše prijateljice človeku!
Pozdravlja Tebe in vse Jutrovčke

Vlada Vidmarjeva, uč. II. a razr. I. de-
kliške meščanske šole v Mariboru.

Dragi stric Matic! Že dolgo se nisem
oglasila pri Tebi, zato Ti pa danes opi-
šem, kateri učni predmet mi je najljub-
ši. Najljubša predmeta sta mi zemlje-
pis in zgodovina. V zgodovini spoznavam
življenje in boje naših prednikov.
In kako so se naši stari očetje bojevali
v svetovni vojni za našo domovino. Zem-
ljepis mi ugaja zato, ker spoznavam
gore, njive in jezera v naši domovini.
Gerta Rozman-Essih, uč. IV. razreda v
Celju.

Dragi stric Matic! Drugič se oglašam
v Tvojem koticu, a še vedno v strahu
in trepetu, da Tvoj požrešni koš ne po-
goltne mojega pisma. Odgovoriti hočem
na Tvoje vprašanje, kateri šolski pred-
met mi je najbolj všeč. Meni sta naj-
ljubša slovenščina in francoščina. Slo-
venščina je moj materinski jezik, zato
ga moram spoštovati. Francoščina pa je
razširjen jezik, brez katerega se sploh
ne more končati višjih študijev. Potru-
dila se bom, da bom oba kolikor mogo-
če obvladala.

Zlatka Črepinko, uč. I. b razr. drž. real.
gimnazije v Novem mestu.

Dragi stric Matic! Moje zadnje pismo
je prispelo prepozno. Želim, da bi bilo
sedaj srečnejše in bi romalo mimo Tvo-
jega požrešnega koša. Prebrala sem že
toliko mladinskih knjig, da Ti vseh ne
morem navesti. Kar se tiče burnih in
fantastičnih doživljajev, ki povedajo na-
še misli v bujne zelene džungle in med
njene nevarne prebivalce, se mi je naj-
bolj dopadla knjiga »Tarzan, kralj
džungle«. Prečitala sem tudi več indi-
janskih knjig, čemur se boš morda ču-
dil, ker sem dekle. Zelo se mi je dopa-
dla indijanska knjiga »Onijesa«, v ka-
teri nas pisatelj vsaj nekoliko seznani
z rdečimi brati, njihovimi domovi in
običaji. Rada čitam tudi knjige, ki so
zgodovinske vrednosti. Zgodovina je
namreč moj najljubši predmet. Gospod

ravnatelj nam zna tako živo predočiti
velike zgodovinske junake, bojna polja
in razne usodne dogodke, katerih v zgo-
dovini na žalost najdemo tako mnogo.
Pozdravlja vse Jutrovčke, posebno pa
strička

Silva Janša, uč. III. razr. mešč. šole v
Hrušici, pošta Jesenice.

Dragi stric Matic! Moj najljubši šol-
ski predmet je zemljepis, ki se ga tudi
najraje učim. Kako vesela sem, ko nam
dobra g. učiteljica pripoveduje o daljnih
krajih. In kako rada čitam potopisne po-
vesti, posebno knjige Karla Maya. To je
veselje spoznavati svet še večje našo mi-
lo Jugoslavijo. Ljubi striček, jaz vem, da
si ti prebrisan fanteček, zato Te prosim,
objavi kak potopis v »Jutru« pa tudi
Jutrovčki naj Ti opišejo kako potovanje.
Živela naša ljuba domovina in Bog živi
našega strička.

Ivanka Vidmarjeva, uč. 4. razr. I. dekl.
osnovne šole v Mariboru

Dragi stric Matic! Danes se prvič
oglašam v Tvojem koticu. Dolgo sem
odlašala in mnogo je bil temu kriv Tvoj
požrešni koš, ki si ga predstavljam ta-
kega, da se lahko jaz kar izgubim v
njem, kaj šele moje drobno pisemce.
Slednjič sem se le ojunačila. Prečitala
sem že mnogo mladinskih knjig, kakor:
»Botra z grica«, »Bratec Branko in se-
strica Mica«, »Skok, Cmok in Jokica«,
»Vrtismrček in Šilonoska« in še mnogo
drugih. Tudi »Tarzana« sem že preči-
tala, toda reči moram in to le Tebi, da
me je bilo zelo strah velikega leva Nu-
me, groznega panterja in gorile, ki mi
niso dali miru niti v spanju. Zato rajši
čitam o zajčkah in miškah, katerih me
ni prav nič strah. Prejmi najlepše po-
zdrave od

Milane Janše, uč. II. razr. narodne šole,
Hrušica pri Jesenicah.

Dragi stric Matic! Danes se oglašam
prvič v »Mladem Jutru«. Pošiljam Ti
prost spis o Indijancih. Pred mnogimi
leti so si belokožci prisvojili s silo ali
s prevaro od Indijancev mnogo njihove-
ga sveta. Začeli so tam graditi železnice
ali po indijansko »železne ceste«. Nekoč
je skupina belokožcev delala železnico
na indijanskem svetu. Med delom jih je
napadla truma Indijancev. Belokožci so
se morali predati. Njih vodja vpraša za-
čuden indijanskega poglavarja: »Kaj
hočete od nas?« »Pravice in maščeva-
nja«, mu odgovori poglavar in jih da
usmrtiti.

Lotrič Milan, uč. I. b razr. deš. mešč.
šole v Spodnji Šiški, Gubčeva ulica 15.

Vinko Bitenc:

Prišel je cvetoči maj

Prišel je cvetoči maj
in razgrnil svoj sijaj
čez bregove, po dolinah,
strosil cvetje po ravninah.

Solnčni žarki zasijali
so v pozdrav mu zaplesali,
logi so zazeleneli,
ptički v njih zažvrgoleli.

In ob potih pozdravljale
so marjetice ga zale,
črni murni so med travo
mu čirikal v zabavo.

Spet je tu cvetoči maj,
vabi nas v zeleni gaj,
Tam navzijemo se vsi
solnce, sreče mladih dni!

Manica:

Ciganček

Skozi vas je potovala ciganska družina, oče, mati in trije otroci. Mimogrede je zdaj ta, zdaj oni od družine skočil v eno ali drugo hišo ter poprosil — če je šlo po sreči, pa tudi »sunil« — kar mu je bilo všeč in kar je potreboval za vsakdanje življenje.

Najstarejši ciganček, dvanajstletni kodrolasec, je zavil v največjo hišo ter moledoval za mleko, češ, da je lačen.

Gospodinja mu pokaže v utico na dvorišču, nato pa kmalu prinese za njim lonček mleka s kruhom in žlico ter mu smeje reče:

»Pripovedujejo o cigančku, ki je, vprašan, hoče li mleka ali kruha, odgovoril, da bi najrajši »podrobil«. Ti torej še nisi pravi cigan, ker si prosil samo mleka. Pa nič ne de, prinesla sem ti vseeno brtevs kruha, da boš tudi ti lahko podrobil.«

To rekši, se gospodinja vrne v kuhinjo, ciganček pa s slastjo uporablja mleko in kruhek.

Ostala ciganska družina je že izven vasi, ko pride za njo prvorojenček z loncem, v katerem ropota žlica.

»Kaj imaš?« vpraša mati.

»Tu glej, he-he,« se zakrohóče ciganček. »Prosil sem gospodinjino mleka. Dala mi je mleka in kruha ter rekla, da nisem pravi cigan, ker nisem že vnaprej prosil za oboje. A jaz sem ji hotel dokazati, da sem že postal vreden svojega člena, pa sem ji ukradel lonec in žlico.«

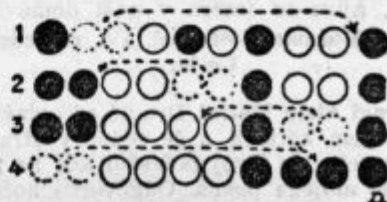
Kvadrat 1.

	1	2	3	4
1	M	A	T	I
2	A			
3	T			
4	I			

1. —; 2. pohorski svetnik; 3. sorodnica; 4. kraj pri Kamniku.

Umetnija z 8 kamenčki

Rešitev naloge:

Risba kaže, kakšne morajo biti zahtevane štiri poteze.

Danilo Gorinšek:

Solza

Če si videl solzo kdaj
v matere očesu,
v srcu plameni ti naj,
kakor solnce v kresu.

Ko ti v srcu bo hudo
boš solzè pretakal,
spomni se na to solzò
in ne boš več plakal.

V mislih nanjo se tedaj
solza ti utrne,
v materin te vodi raj,
srečo vso ti vrne.

